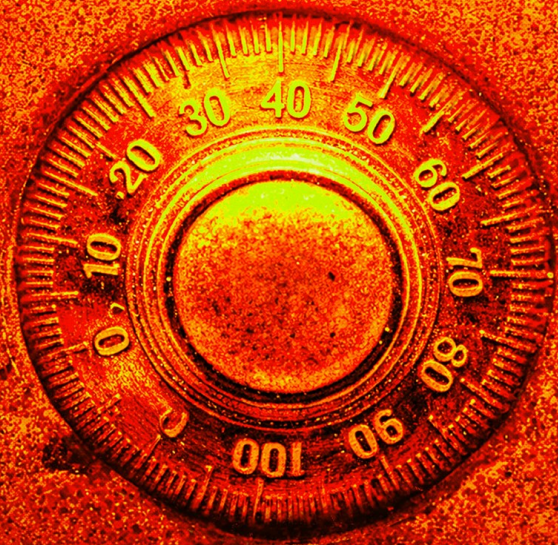

AV FÖRFATTAREN TILL AGENTUREN

CHRISTINA LARSSON

ARVSBUDET

EN INGRID BERGMAN-DECKARE

ROMANUS & SELLING

CHRISTINA LARSSON

Arvsbudet

ROMANUS
& **SELLING**

Romanus & Selling
Box 3159, 103 63 Stockholm
info@romanusochselling.se
www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-89949-15-7
Copyright © Christina Larsson 2026
Omslag: Michael Ceken
Sättning: Gyllene Snittet bokformgivning AB
Tryck: ScandBook, EU 2026
Första tryckningen

”En lögn är som en snöboll,
ju längre man rullar den desto större blir den.”

Martin Luther (1483–1546)

Måndagen den 7 september

Garageuppfarten var täckt av tallbarr och kottar. Ingen hade varit där på länge. Linnea Stenmark steg av cykeln och blev stående medan blicken vandrade över det stora tvåvåningshuset i gult tegel. Villan hade stått tom sedan morfar Harald dog hastigt och stilla i sömnen efter en stroke. Det var hennes mamma Helena som hade hittat honom sittande fullt påklädd i fåtöljen framför tv:n, som om han bara vilade ögonen en stund.

Septembormorgonen var rå och fuktig och hon rös till och drog upp dragkedjan i jackan till hakan. Trädgården, som gränsade mot skogen där höga tallar skuggade tomten, var numera vildvuxen, men formerna fanns kvar. Mossa växte på de stenbelagda gångarna och de gamla rododendronbuskarna vid husväggen spretade och hade behövt beskäras.

Hon saknade mormor Rut, som alltid hade haft tid för henne när mamma arbetade. Mormor hade läst *Alla vi barn i Bullerbyn*, *Pippi* och *Madicken* om och om igen, bakat bullar och spelat spel med ett tålmod som aldrig tog slut. Men de var nästan aldrig hos mormor och morfar, utan hemma i mammas radhus.

De sista två åren av sitt liv orkade mormor inte så mycket förstås. Cancern hade tagit henne i sitt grepp och vägrade släppa, trots behandlingar som fick henne att magra och tappa allt hår. Ett par dagar efter Linneas femtonårsdag dog hon.

Linnea hade aldrig tyckt om sin morfar. Det var som om alla tassade på tårna när han var i närheten. Han höjde sällan rösten, han behövde inte det. En blick, en kort kommentar, och rummet tystnade. Hennes mamma blev alltid som förändrad när de träffade honom. Blev tyst och undfallande. Linnea undrade om det var arbetet som åklagare som hade gjort honom till den auktoritära person hon upplevt honom som eller om han alltid haft den personligheten. Men nu var han död och huset skulle säljas.

Linnea trevade i jackfickan efter nyckelknippan. Hon skulle möta upp en man från Dödsbotjänst, Peder någonting. Hans jobb var att värdera möbler och inventarier och ta hand om försäljning och tömning av alla saker innan en mäklare lade ut villan på marknaden.

Det var hennes mamma som tvingat Linnea att åka hit. Hon tyckte väl att en sjukskriven trettiosexåring utan man och barn hade tid till det. Hon hade visserligen frågat om Linnea ville, men det var för syns skull, för hon skulle bara sucka och himla med ögonen om Linnea sagt att hon inte orkade. Hennes mamma var nämligen docent vid Statsvetenskapliga institutionen på Göteborgs universitet och hade fullt upp med att intervjuas av media inför riksdagsvalet på söndag. Hon satt hela tiden i olika tv-soffor och uttalade sig. Hon var framgångsrik, till skillnad från Linnea som bara hade lyckats bli en utbränd socionom.

Det hade gått otäckt snabbt. Från att ha varit den som alltid jobbade över när det behövdes, tog de mest krävande besöken som ingen av kollegorna ville ha och lyssnade tålmodigt och skrev omfattande utredningar om överklaganden av beslut, hade Linneas liv rasat ihop. En dag hade det tagit stopp. Det var efter att Anton hade lämnat henne. Hon hade trott att det var de två för resten av livet, att de skulle skaffa barn och bli

gamla ihop. Men han hade träffat en annan, visade det sig. Då var det som om all ork tog slut och hon kraschade. Ekonomin också. Ett års sjukskrivning hade inte hjälpt. Hon mådde inte bättre och hon ville inte tillbaka till socialtjänsten, där hon ständigt var tvungen att bevisa att hon dög. Linnea hoppades att hennes mamma skulle dela med sig av arvet efter morfar, för det behövde hon, så som hennes ekonomi såg ut.

Hon fingrade på nyckelknippan. Hon tänkte passa på att se sig om i huset. Varje nyckel var hopkopplad med en handskrivaren plastbricka. Hon valde den som det stod *Garage* på. Nyckeln gled lätt in i låset och hon vred om. Dörren var trög och hon fick ta i. Här fanns inte plats för någon bil. Det var lågt i tak och längs sidorna stod kartonger staplade och trängdes med ett par gamla cyklar och en handgräsklippare. Hon stängde dörren igen, fick trycka till med höften för att den inte skulle glipa och gick runt husknuten på souterrängvillan och låste upp entrédörren.

Väl inne märkte hon att där var lika kallt som utomhus och hon behöll skor och jacka på. Det luktade instängt. Hon gick långsamt genom hallen. Allt såg ut som hon kom ihåg det även om det var länge sedan hon senast var här.

I vardagsrummet var den välbekanta Carl Malmstensoffan kvar, bokhyllorna bågnade av böcker, den grågröna fåtöljen där morfar hittades död tronade i ett hörn med foton på honom i svart kostym med Åklagarmyndighetens emblem med gyllene kronor i bakgrunden. En bit bort fanns bröllopsfotot från när morfar och mormor gifte sig. De såg allvarliga ut, som man gjorde på den tiden.

Hon fortsatte in till morfars kontor som dominerades av hans stora skrivbord, kassaskåpet och bokhyllor från golv till tak. Vid fönstret stod en obäddad enkelsäng. Lakanen var ingrodda av smuts och hon äcklades.

Morfar hade tydligen valt att flytta ner från sovrummet på övervåningen. På ett bord intill fanns ett vattenglas och en dosett med tabletter, en penna och en tillknycklad pappersservett. På en stol låg kläder i en hög, solkiga med fläckar. Linnea gick vidare till köket. Skåpluckorna i blekgult var kantstötta, med fettfläckar runt handtagen. På bänken var brödrosten omgärdad av smulor och kaffebryggaren hade en brun, intorkad rand i kannan. Kylskåpet brummade svagt i hörnet. Linnea öppnade kylskåpsdörren. Stanken slog emot henne. Inuti fanns bara en öppnad mjölkkartong och något som möjligen varit köttfärs, nu grågrönt och täckt av plastfolie som tappat sitt grepp och en halv burk senap. Varför hade inte hennes mamma tömt kylskåpet?

Hon lämnade köket och gick upp på övervåningen. Tittade in i de tre sovrummen. Det var som om tiden stått stilla. Ett av dem hade varit hennes mammas och gästrummet intill hade varit moster Monicas rum. I det största rummet fanns mormor och morfars dubbelsäng. Hon öppnade garderobsdörrar, drog ut lådor. Mormors klänningar och blusar hängde kvar. Morfar hade sparat hennes kläder. Konstigt att han inte slängt dem.

Linnea hade gärna ärvt mormors guldhalsband, men antingen hade mamma tagit hand om smyckena eller så låg de i kassaskåpet nere på kontoret.

Linnea kollade klockan på mobilen. Mannen från Dödsbo-tjänst skulle komma om tio minuter. Då hann hon gå ner i källaren innan han dök upp. Dit hade hon aldrig fått gå och hon undrade hur det såg ut där. Hon återvände till entrévåningen och hittade ljusknappen innanför källardörren.

Trappan knarrade under hennes steg när hon tog sig nerför trappan. En ensam glödlampa dinglade från taket och kastade långa skuggor över betonggolvet. Längs med väggarna stod färgburkar, några gamla resväskor, högar med dagstidningar

och sådant som Linnea undrade varför det överhuvudtaget hade sparats. Till vänster låg tvättstugan. Gråbleka tvättlinor hängde på rad i taket. På en bänk intill tvättmaskinen stod ett paket tvättmedel och en flaska klorin. Där fanns inget att se och hon fortsatte.

Värme och en instängd lukt slog emot henne när hon öppnade dörren in till ett pannrum. En blandning av gammal olja och sot hade sugits upp av de grovputsade väggarna. En stor grön emaljerad oljepanna med luckor på framsidan och rör, ventiler och en termometer med gulnad glasruta gav ifrån sig ett lågt, dovt brummande.

Hon blinkade för att vänja ögonen och tog ett kliv in. Skon hakade i något och hon tappade balansen, snubblade några steg framåt och stötte axeln mot pannans kant. I fallet slog hon till något längs väggen. En zinkskiva, som hade stått uppställd bakom oljepannan, tippade långsamt framåt och föll tungt mot golvet med en platt smäll som ekade i det lilla utrymmet.

Damm virvlade upp. Linnea hostade och stödde sig andfådd mot väggen. Hjärtat slog fort. Hon svalde och böjde sig ner för att ställa upp plåten igen. Då såg hon det. Där skivan varit lutad mot väggen syntes en fyrkantig kontur. En lucka med svärtade kanter och ett litet handtag i mitten. Det var egentligen inget märkvärdigt med den. En praktisk detalj. En lucka man öppnade för att sota, antog hon.

Nyfikenheten tog över. Hon sträckte fram handen. Fingrarna lämnade ljusa spår i sotet när hon grep tag i handtaget. Det kärvade först, som om det inte hade rörts på länge. Hon tog i mer. Luckan gav efter med ett torrt, skrapande ljud. Linnea gick ner på huk och lyste in i öppningen med telefonen. Det fanns något där inne. Hjärtat slog ett extra slag. Det såg ut som en enkel trälåda, inte mycket större än en skokartong och

med två spännen på sidan. Hon lyfte och drog ut lådan, som inte vägde mycket. Efter ett visst lirlande fick hon upp locket. Något var noga inlindat i ett gulnat tygstycke. Undrande vek hon försiktigt undan tygflikarna för att se vad som var gömt. Tänk om det var något värdefullt som hon skulle kunna sälja?

Hon förstod först inte vad hon såg. Det var som om hjärnan vägrade ta emot informationen. Det var när ordet *barn* formades i henne som kroppen reagerade. Hon blev iskall och samtidigt illamående varm. Det susade i öronen, av blod som rusade alltför snabbt genom trånga kärl. Linnea försökte titta på något annat, på lådans lock, på väggen, men blicken gled tillbaka. Till den lilla kroppen. Till ansiktet.

Ögonen var borta men hålorna fanns där, insjunkna, med tunna rester av ögonlock som klistrat sig mot benet. Munnen var aningen öppen. Läpparna fanns kvar, men förtorkade och tillbakadragna, så att den tandlösa gommen blottades i ett förvridet grin. Näsan hade delvis kollapsat. Eller så var den krossad. Bara broskrester återstod och gav ansiktet ett platt, nästan djurliknande uttryck. Händerna låg mot bröstet. Fingrarna var långa och tunna, torra som kvistar. Naglarna satt kvar, genomskinliga, gulaktiga och hade vuxit sig för långa i proportion till fingrarna. Som klor. Revbenen stod ut som om de försökt ta sig igenom huden. Mellan dem var huden hårt spänd, nästan genomskinlig. Buken var fullständigt hopsjunkna då innanmätet långsamt hade försvunnit.

Ett barn. Det var ett barn. Resterna av ett dött barn.

Linnea kom upp på fötter. Stapplade bakåt och tog stöd mot väggen för att inte falla. Hon kände hur det började sticka i fingertopparna. Hjärtat bultade våldsamt och hon andades snabbt, för snabbt. Fick inget syre.

Det här händer inte, skrek det inne i huvudet. Det är inte verkligt. Det är en docka. Ett sjukt skämt. Illamåendet steg.

En metallisk smak fyllde munnen, som blod eller rost. Svetten bröt fram i hårfästet och på ryggen. Hon kände igen symtomen. Hon var på väg att få en panikattack. Benen löd knappt när hon tog sig uppför källartrappan, men hon måste ut. Bort från huset.

Knackningar hördes från ytterdörren i hallen. Hon lyckades ta sig dit. Öppnade. Utanför stod en man i kostym med en portfölj under armen. Han log mot henne och sträckte fram handen. Hon tog den inte.

”Hjälp”, fick hon fram. Rösten bar knappt. Halsen var snustorr, tungan kändes för stor. ”Det ... det ligger en död bäbis i källaren.”

*

Regnet låg som ett fuktigt raster över Göteborg när Ingrid Bergman klev ur bilen utanför polishuset på Skånegatan på måndagsförmiddagen. Himlen var blygrå, luften mättad. Hon höjde axlarna mot vinden och drog jackan tätare runt sig. Även om det bara var september var det ovanligt kallt och i morse hade det endast varit några få plusgrader.

Nora hade varit ledsen när Ingrid lämnade henne på förskolan. I vanliga fall var det Adam som gjorde det, men idag skulle han till Sahlgrenska sjukhuset på en uppföljningskontroll och lämna PSA-prov. Även om man fått bort canceren i prostatan så fanns oron hela tiden där. Tänk om den kom tillbaka? Det första halvåret efter beskedet hade varit en av de värsta perioderna i Ingrids liv och hon hade tagit fem månaders tjänstledigt för att vara med Adam och Nora. Ingen av dem visste ju om det var deras sista tid tillsammans. Tack och lov hade det inte funnits metastaser. På kirurgisk väg hade han blivit helt cancerfri, men det låg några långa dagars väntan på

provsva framför dem innan de förhoppningsvis kunde andas ut.

Ingrid skyndade sig över parkeringen och nickade igenkännande mot skyddsvakten utanför Rättscentrums huvudingång. Klockan närmade sig tio och hon hade missat morgonmötet. I entrén drog hon kortet i läsaren, passerade in genom vändkorset och tog hissen upp till fjärde våningen. När hon gick genom korridoren hördes röster och ljudet av ringande telefoner från rum med dörrarna öppna. Linoleumgolvet var blankt och luktade nytvättat och hon påminde sig om att ha sett ett meddelande om att golven skulle bli polerade under helgen.

”Där har vi henne!” Thomas Alfredssons huvud stack ut från kontoret till chefen för Grova brott, Albert Tingström. Hennes närmaste kollega höll en kaffemugg i ena handen och vinkade åt henne att komma.

Hon nickade och ökade på stegen samtidigt som hon undrade varför han bar keps. Det hade han aldrig annars.

”God morgon”, sa hon när hon steg in i rummet, där deras chef satt bakom skrivbordet. Tingström nickade mot henne. Det såg ut som om han kämpade med att hålla ett leende borta. Det liksom ryckte i hans kinder.

”Är det något särskilt som ...?” Då såg hon det, trots att han hade keps på sig. Thomas hade klippt sig och färgat håret brunt. ”Ville du visa mig din nya frisyr?” undrade hon med ett leende och förstod varför chefen såg så road ut. ”Vad heter hon?” frågade hon sedan och drog av jackan och hängde den över stolsryggen innan hon slog sig ner på den lediga besöksstolen intill Thomas. Hon såg på honom med överdrivet uppspärrade ögon.

”Vadå?”

Tingström harklade sig. ”God morgon”, sa han och knackade i bordet med en penna. ”Ursäkta om jag avbryter. Vad bra

att du kom nu, Ingrid. Du och Thomas ska åka till Björkekärr.” Han drog ner läsglasögonen från pannan och tittade på pappret framför sig. ”Hyvelspångsgatan 13. Ett dött barn har hittats. Ett spädbarn. Men enligt de uppgifter som har framkommit verkar barnet ha varit dött sedan lång tid tillbaka.”

Det sög till i magen på Ingrid. Hon hatade utredningar som handlade om döda barn.

”Det var en man från en firma som köper dödsbon som larmade”, förklarade Tingström. ”Han påstod dessutom att barnet var mumifierat och nämnde något om svepning och en trälåda. Villan ägs av, eller rättare sagt ägdes av, Harald Stenmark. Han dog för ett par veckor sedan. Nu är det hans dödsbo. Känner du igen namnet?”

Ingrid skakade på huvudet. ”Borde jag det?”

”Harald Stenmark jobbade som chefsåklagare på Åklagarmyndigheten i många år. Du har säkert sett tavlan med hans porträtt som hänger i ett av deras sammanträdesrum.”

”Okej, nu är jag med”, sa Ingrid. ”När jag var ny arbetade han fortfarande där. Det räckte med att han tittade på en så rätade man på ryggen.” Hon skakade på huvudet och log för sig själv vid tanken.

”Han var av *den gamla stammen*, som han och sådana som han kallade sig själva”, sa Tingström torrt.

”Det låter som du har haft med honom att göra”, sa Thomas.

”Jodå, men det är inte så mycket att prata om.” Tingström såg på Ingrid. ”Thomas kan sätta dig in i det lilla vi vet än så länge. Tekniker ska vara på väg och patrullen som RLC, Regionledningscentralen, skickade är kvar och väntar på er.”

Ingrid reste sig upp och tog jackan över armen. ”Är personen som gjorde fyndet också kvar?”

Tingström nickade. ”Ja, enligt de uppgifter jag har.”

”Bra”, sa Ingrid och såg på Thomas. ”Då åker vi.”

Några minuter senare satt de i en omålad polisbil på väg till Björkekärr med Ingrid vid ratten. Det var inte särskilt mycket trafik och hon fick anstränga sig för att inte överskrida den tillåtna hastigheten. De senaste dagarnas låga nattemperatur hade fått trädens löv att övergå i gulröda toner. En del hade till och med fallit av och låg längs trottoarkanterna.

Överallt längs vägen satt valaffischer uppsatta på lyktstolpar och träd. Bilder på välkammade leende politiker i kostym eller knytblus med blekta tänder. *Tillsammans kan vi göra vårt Sverige bättre, Nu får vi ordning på brotten, Hårdhandskarna på mot kriminella gäng och extremister, Pensionen måste gå att leva på.* Alltid dessa oneliners som skulle visa krafttag.

Medan hon körde gjorde Thomas sökningar i mobiltelefonen och högläste för henne.

”Peder Davidsson heter mannen som ringde in om barnkroppen. Han driver ett företag som heter Dödsbotjänst Göteborg. Vad jag kan se här är han ägare till företaget och har tre anställda. De erbjuder tjänster som värdering, inköp av delar av eller hela dödsbon, tömning av bostäder och städning.”

”Det är säkert lukrativt.”

”Ja, många orkar nog inte och betalar hellre”, sa Thomas. ”De vill slippa allt jobb och sedan är det väl bra att få sakerna värderade om det är flera som ska ärva. Du vet, när Vår herre kommer med döden kommer djävulen med arvingarna.”

Ingrid nickade och tänkte på hur det hade varit när hennes egen pappa gick bort. En okänd syster hade dykt upp och ville vara med och dela på arvet, vilket hade fått hennes mamma att fullständigt gå i taket.

Vid Munkebackstorg blinkade hon höger i rondellen och fortsatte upp på Torpagatan mot Björkekärr. Så kastade hon en blick på kollegan.

”Det är snyggt.”

”Vilket då?” sa Thomas och såg sig omkring.

”Din nya frisyrr. Det var på tiden att du gav upp din hockeyfrilla anno 1980 eller när det nu var modernt.”

”Lägg av. Det var väl inget fel på den?”

”Varför klippte du dig då och färgade det brunt?”

”Mörkblont, menar du?”

Ingrid skrattade. ”Okej, mörkblont. Vad heter hon?”

”Vad du tjuvar. Varför tror du att det är en tjej inblandad?”

”Är det inte alltid det?”

Thomas ryckte på axlarna, drog handen över huvudet, fällde ner solskyddet och granskade sig snabbt i spegeln innan han vek upp det igen.

”Du svarade inte på min fråga”, pushade Ingrid.

”Här ska du ta höger.” Thomas visade med hela armen. Han såg sig sökande om när de svängt in på Hyvelspångsgatan. ”Där framme”, sa han. En patrullbil och teknikernas buss blev synliga, stående utanför en stor gul tegelvilla.

”Det är fint här”, sa Ingrid när hon parkerat och knäppte upp säkerhetsbältet.

Tomterna på gatan var kuperade med många träd och mycket växtlighet. Villorna såg ut att vara byggda på femtiotalet och arkitektritade, eftersom alla var olika och anpassade till höjdskillnader och berghällar som stack upp i gräsmattorna. Här skulle hon tycka om att bo. Med naturen och Skatås friluftsområde nära och Delsjön och Härlanda tjärn på gångavstånd. Kanske skulle hon sälja den stora villan på Lyckans väg och köpa något här? Björkekärr låg förstås inte vid havet som Adam drömde om, men det fanns ett lugn som båda skulle gilla och närheten till stan var praktisk.

Thomas knackade på ytterdörren, som öppnades av en manlig uniformerad kollega. De presenterade sig och släpptes in.

”Teknikerna är nere i källaren”, sa kollegan, ”och inne i köket sitter en släkting till husägaren, Linnea Stenmark, och där finns också mannen som larmade. Peder Davidsson, från ett företag som heter Dödsbotjänst.”

”Okej, tack för uppdateringen. Hur är det med dem?” undrade Ingrid.

Kollegan strök sig över hakan. ”De är chockade. Speciellt kvinnan. Jag tror hon behöver vård. Hon är likblek, ser ut att kallsvettas och är svår att få kontakt med.”

”Vad har hon sagt?”

”Ingenting i stort sett, mer än sitt namn och att hon inte vill vara kvar i huset. Vi bad henne vänta tills ni kom och det har hon gjort.”

”Och den andre, han från Dödsbotjänst?”

”Han är lugn och samlad. Han var här för att gå igenom huset och göra en värdering av inventarierna. Han säger att han inte känner familjen som äger villan eller kvinnan som anlidade honom.”

”Och barnkroppen som hittades. Har du sett den?”

”Ja.” Kollegan måttade en dryg halvmeter med händerna. ”Inte större än så här.” Han sänkte rösten. ”Kroppen är helt intorkad. Ser ut att ha varit död länge, men jag kan ha fel.”

”Tack”, sa Ingrid. ”Thomas och jag tar över nu, men jag vill att ni stannar kvar en stund till ifall kvinnan behöver föras till sjukhus.”

”Självklart.”

”Bra, tack.” Ingrid vände sig mot Thomas. ”Om du talar med mannen från Dödsbotjänst så pratar jag med kvinnan.”

”Okej”, svarade han.

Ingrid tog täten och de kom in i ett kök där tiden verkade ha stått stilla sedan femtioalet. Ett lager av ingrodd smuts låg över hela köket. I fönstret stod några vissna växter i prydliga

krukor. Ingrid blev beklämd. Det var så tydligt att här hade en gammal man bott ensam och inte klarat av eller brytt sig om att städa och hålla rent.

Vid köksbordet satt en uniformerad kollega tillsammans med en tunnhårig och överviktig man i sextioårsåldern iklädd grå kostym och en kvinna runt trettiofem med axellångt stripigt hår, gråblek hud och axlarna lätt framåtböjda.

Ingrid presenterade sig och Thomas, och Thomas tog med mannen från Dödsbotjänst till vardagsrummet. Ingrid slog sig ner mitt emot kvinnan, vars blick flackade mellan bordsskivan och Ingrids ansikte. Kläderna satt löst, lade hon märke till, läpparna var fnasiga och naglarna hårt nerbitna. Hon såg verkligen inte ut att må bra. Ingrid gjorde en gest mot polis-kollegan att han skulle sitta kvar.

”Vad kan du berätta för mig?” inledde Ingrid. Kvinnan framför henne såg ut att kunna krascha vilken sekund som helst och Ingrid bemödade sig om att tala lugnt och låta så förtroendegivande som möjligt.

Kvinnan slickade sig om läpparna och såg Ingrid stint i ögonen. Blicken var glasartad och fick Ingrid att undra om hon var påverkad av något.

”Ni måste ta reda på vad det är för barn som ligger där nere”, viskade hon.

Ingrid nickade. ”Vi kommer att göra vårt bästa. Hur kommer det sig att du är här idag?”

”Morfar dog för ett par veckor sedan. Han blev åttioåttå år. Min mamma ... Du kanske vet vem hon är? Helena Stenmark. Hon är på tv varenda dag nu i valrörelsen.”

Ingrid nickade. Hon visste vem Helena Stenmark var. Varje gång det var dags för riksdagsval intervjuades hon, satt i tv-soffor på debattprogram och var med på nyhetssändningar. En kvinna med pondus och mörk distinkt röst.

”Hon bad mig åka hit och släppa in värderingsmannen. Huset ska tömmas och säljas. Jag har nästan inte varit här sedan mormor dog. Det är över tjugo år sedan.” Hon snorade till och drog med fingertopparna över kinden för att svepa bort tårarna.

”Så din morfar ... Harald, heter han så?”

Linnea Stenmark nickade bekräftande.

”Har han bott här ensam sedan din mormor gick bort?”

”Ja.”

”Berätta vad du gjorde när du kom hit och var du hittade det döda barnet.”

”Jag gick runt i huset”, fick Linnea fram. ”Tittade in i alla rum. Jag ville se om det såg ut som jag kom ihåg. Sedan gick jag ner i källaren.” Färgen tyckes försvinna helt från hennes ansikte, det såg nästan genomskinligt ut. Händerna började skaka. ”Jag var i pannrummet. Det var instängt och varmt och massor med grejer där inne. Foten fastnade i något och jag drog med mig allt möjligt i fallet.” Hon tog sig om axeln. ”Jag ångrar så ...” Hon stirrade med tom blick på Ingrid. ”Barnet var så litet, och de tomma ögonhålorna, de små fingrarna. Det såg ut som en docka, men det var det inte.”

Ingrid hörde en dörr slå igen. Hon vände blicken ut genom fönstret och såg en man i kostym lämna trädgården och gå mot bilen med loggan *Dödsbotjänst Göteborg* på sidan. Thomas var tydligen redan klar med sitt förhör. Antagligen hade mannen inte haft så mycket att berätta och hade bara fått lämna sina kontaktuppgifter.

Ingrid vände sig mot kvinnan igen. Hennes andning hade blivit ytlig. Hon tog sig för bröstet och kippade efter andan. Ögonen fylldes av ångest. Ingrid reste sig snabbt och lade handen på kvinnans axel.

”Andas”, sa hon med bestämd röst. ”Andas”, upprepade hon.